

arbejde hen til ikke at føre ny Udgifter ind paa Finansloven. Jeg ved ikke, om den højterede Krigsminister var til Stede, da hans Kollega udtalte det; jeg synes, han her straks har gjort et sørgeligt Brud paa det gode og velmente Raad, som den ærede Finansminister gav, at vi skulle se at standse i Udgifterne, idet han nu nylig har forelagt et Lovforslag, der kræver et Beløb af indtil 5 Mill. Kr. til ny Kanoner. Det passer meget daarlign til den alvorlige Opfordring, som den ærede Finansminister gav os, men for øvrigt vil jeg sige dette, at det at komme til en Standning i Udgifterne er en meget betænkelig Finanspolitik. Det er egentlig et kinesisk Standpunkt, det vil betyde Stilstand, og jeg tror ikke, det vil være heldigt. Der er meget i vort Erhvervsliv, der er meget baade i vort aandelige og materielle Samfundsliv, der fortjener at støttes, og derfor nu saaledes at ville begynde at indføre en Stagnation forekommer mig at være i højeste Grad betænkeligt, jeg vil i hvert Tilfælde ikke være i Stand til at slutte mig hertil, og det forekommer mig, at hvis man virkelig vil naa til en god og sund finansiel Status, bør man følge den Vej, som vi fra Socialdemokratiets Side have foreslaaet. Hvis man vilde følge den, vilde vore Finansier igen kunne hjælpes paa Fode, og man vilde være i Stand til at indføre Besparelser, der kunde betyde noget, saaledes at vi være i Stand til at støtte, hvad der fortjente at støttes baade paa det aandelige og det materielle Livs Omraade.

Den ærede Finansminister mente, at naar jeg havde foreslaaet en Besparelse af et Beløb paa indtil 12—14 Mill. Kr., var det Ironi. Jeg kan forsikre den ærede Finansminister, at det var mit ramme Alvor, men jeg forstaaar saa godt, at der er mange, hos hvem der, naar de høre disse tre Ord: Kongehus, Hær og Flaade, vækkes en andagtsfuld Stemning, og som synes, at det er noget saa alvorligt og saa højt, at det er saa stærke Grundpiller, at det aldrig gaar an at røre ved dem. Naar derfor den ærede Finansminister sagde, at det var Ironi, jeg udtrykte mig i, minder det mig om, hvorledes Stillingen var i 1830 eller 1840. Den Gang var der Folk, der talte om, at vi her i Danmark skulde have indført en fri Forfatning, men andre mente, at der dog aldrig kunde være Alvor i den Tale; det maatte enten være Komik eller Ironi, man kunde ikke for Alvor virkelig fremsætte saadanne Paastande, som at der her i vort Land skulde indføres en fri Forfatning. Nu er der mange, der staa

saaledes lige over for Kongehus, Hær og Flaade, at naar der er Tale om at indskrænke Udgifterne dertil, saa kunde det slet ikke opfattes det som alvorlig Tale, men jeg kan forsikre den ærede Finansminister, at det er udtalt i fuld Alvor, og at der er mange Folk, der tænke akkurat saaledes, som jeg har udtalt mig om denne Sag. Det, jeg synes vi skulle stræbe henhimod, er at indføre en sund og ædruelig Finanspolitik, der er tilpasset efter vore egne hjemlige Forhold, at vi ikke i den Henseende søge at efterabe Udlandet. Fordi man i England, Preussen og andre Stormagtsstater kan ofre $\frac{1}{3}$ af Statens Indtægter til Kongehus, Hær og Flaade, derfor synes jeg ikke, at det er nødvendigt, at vi skulle gøre det samme; det forekommer mig, at vi skulle følge en Finanspolitik, som passer til vore Forhold; og naar vi nu omtrent ofre 2 Mill. Kr. aarlig til Kongehuset, var en Beskæring med 1 Mill. slet ikke saa overdreven. Den Million, der blev tilbage, vilde endda være et stort og maaske for stort Beløb at ofre i dette ene Øjemed. Jeg tror ogsaa, at vi kunne faa et Forsvarsvæsen, hvor der ikke var Brug for nogen Fæstning, hvor vi ikke fik Brug for store Panserskibe, hvor vi kunde undvære det kostbare Rytteri, vi nu have, og de store Kanoner, vi have anskaffet, og dem, vi fremtidig skulle til at anskaffe. Det er min Mening, at vi nok for 4 Mill. kunde anskaffe et Forsvarsvæsen, der kunde passe for vore Forhold. Og naar vi saaledes i det hele vilde indrette vor Finanspolitik efter Landets ejendommelige Forhold og ikke vilde efterabe Udlandet, vilde vi kunne tilvejebringe en god Balance og ikke være tvungne til hvert Øjeblik at ty til Udlandet for at laane Penge.

I mit første Foredrag omtalte jeg den sørgelige Arbejdsløshed, der mere og mere griber om sig. Jeg havde troet, at dette alvorlige sociale Spørgsmaal kunde have givet Anledning til, at andre Talere vilde have berørt dette Punkt, men mærkværdig nok synes de mange Talere, vi have hørt, at gaa uden om det, der er mig, der holder af at tale derom. Hvad Grunden dertil er, ved jeg ikke. Naturligvis er det et af de aller vanskeligste Forhold at raade Bød paa, men jeg synes ikke, at de, der befatte sig med at være Lovgivere, derfor have Lov til at lukke deres Øjne og lade, som om Spørgsmaalet slet ikke eksisterede. Socialdemokraterne have stillet 3 Forslag, som om de end ikke vilde afhjælpe Arbejdsløsheden, dog vilde hjælpe noget. Det ene af disse Forslag er, at der gives Til-